

TV Wim de Jong

De grens van Bromet

Fons de Poel maakte met zijn portret van Máxima de dichtst bekeken aflevering in de serie *Profiel* (KRO, IKON en Human). Zaterdagavond zond Nederland 2 de dertien populairste uitzendingen uit de hele reeks uit; nu worden kijkers geacht nogmaals te stemmen op 'het beste filmportret' dat de afgelopen jaren door de publieke omroep als geheel is uitgezonden. Vijf kanshebbers op die titel worden deze week opnieuw uitgezonden, gevolgd door de vertoning van de winnende documentaire op zaterdag.

'De keuze van de kijker' wordt voor het twee jaar georganiseerd; in 2007 koos het grote publiek 'de beste tv-docu sinds 1945', waarbij *En un momento dado* van Ramon Gieling over Johan Cruijff werd uitverkoren. De kijkersverkiezing is weer een onderdeel van de 'documentaireweek' op Nederland 2, die op zijn beurt samenvalt met het IDFA-festival. Dus kort en goed: het wémelt

Lichtvoetigheid bestaat niet in de wereld van Bromet

deze dagen op dat net van de docu's en de festivaljournaals.

Hoogtepunt in het weekaanbod tot dusver was de dinsdag bij de NPS uitgezonden, nieuwe docu *De grens van Frans Bromet*, waarin David de Jongh op zoek gaat naar de verbanden tussen het spraak-

makende werk van de cameraman en filmer en diens privéleven. Bromet kwam uit de verhalen van familieleden, collega's en vrienden in de film naar voren als een tamelijk gekweld man, die onder andere nog met het oorlogsverleden van zijn vader en de truttigheid van zijn moeder heeft af te rekenen. Een afstandelijke vader, die eenzaam is en volgens zijn dochter 'altijd op zoek is naar de donkere kanten van mensen'.

Dat Bromet die donkere kanten van het bestaan in zijn tv-werk vaak in futiele ruzies en kleine gezins- en buurt drama's zoekt en daarbij de grootste mogelijke openhartigheid van de geïnterviewden eist, heeft niets met ironische pestkopperij en lichtvoetigheid te maken, zoals ik hier wel eens heb verondersteld. Want lichtvoetigheid en relativeringsvermogen bestaat niet in het wereldbeeld van Bromet. Zeker niet in zijn eigen leven, want niemand die afhoudender en venijniger in de intieme omgang of tegenover zijn burens (met wie hij allemaal ruzie heeft) is dan hijzelf.

Daarmee geconfronteerd in *De grens van Frans Bromet*, bitst de hoofdpersoon tegen de De Jongh: 'Jij bent alleen maar op zoek naar de kleine onefenheden die in elk bestaan een rol spelen, terwijl ze maar een klein van de werkelijkheid zijn. Ik kan daaruit alleen maar concluderen dat dat jouw probleem is en niet het mijne.'